

passer for dem. Men derhos følger det jo af Forholdenes Natur, at Amtsforvalterne vanstædig ville paa de Steder, hvor de ifølge § 3 skulle møde, kunne udføre de øvrige Forretninger, som Beboerne netop som oftest søge at faae expederede paa Amtstueerne samtidig med, at de betale deres Skatter. Og det er mangehaande Forretninger, som der saaledes kan være Tale om. Det er deels at modtage Penge enten paa egne eller paa Andres Begne, enten de saa oppebæres af Statskassen eller af Amtsfonden; det er endvidere at modtage Attester i Anledning af Udstykningsarbejder og andre lignende Forretninger; det er at hævde Emaapensioner for Beboerne og deslige. — Alle disse Forretninger ville ikke kunne udføres samtidig med, at Amtsforvalterne modtage Skatterne paa andre Steder, fordi det ikke forud kan beregnes, hvilke Bøger, Journaler og Papirer af Arkivet der derved skal benyttes. Jeg skal dog ikke i Diebliffet gaae videre ind herpaa, jeg har ikke villet stille noget Forslag om en Ombring af Lovforslaget paa det nævnte Punkt. Jeg skal kun tillade mig at henlede den ærede Finanzministers Opmærksomhed paa samme, idet jeg henstiller til ham ikke at gjøre Brug af den Bemyndigelse, der ligger i Lovforslaget, til at paalægge Amtsforvalterne den omhandlede Forpligtelse, undtagen hvor Finanzministeren efter den nøieste Overveetelse maatte komme til den Erkjendelse, at det vil være til ganske særlig Nytte og Gavn.

Finanzministeren: Jeg talter det ærede Medlem for de Bemærkninger, som han har fremsat med Hensyn til dette Lovforslags § 3, og jeg tvivler ikke om, at ærede Medlemmer ville tillægge disse Bemærkninger en særlig Vægt paa Grund af det ærede Medlems store Indsigt i de Forretninger, hvorom der er Tale. Jeg maa imidlertid tillade mig med Hensyn til den i Slutningen af det ærede Medlems Foredrag gjorte Henstilling at gjøre opmærksom paa, at jeg ikke troer, at det vil staae i Finanzministerens Magt, saaledes som § 3 er formuleret, at bestemme noget Nærmere om, naar saadanne Reiser som de omhandlede skulle finde Sted. De skulle finde Sted un-

der visse Omstændigheder og ikke under andre, men der er ikke ved Paragraphen givet Finanzministeren nogen Bemyndigelse til enten at paalægge Amtsforvalterne dem eller at fritage dem derfor. De ere ligesom paalagte ved Lovforslaget, idet der staaer: „Det paaligger her- efter Amtsforvalterne“ osv. Jeg troer saaledes, at det er en Bligt, der er paalagt Amtsforvalterne ved Loven, som Finanzministeren ikke vil kunne fritage dem for. Jeg skal iøvrigt med Hensyn til det ærede Medlems Bemærkninger tillade mig at yttre, at jeg vel for mit Bedkommende — hvad jeg ogsaa har havt Leilighed til at udtale i det andet Thing — har nogen Tvivl om, hvorvidt Nytten af den her tilsigtede Foranstaltning vil blive saa stor, som maaskee Mange forestille sig, men at jeg paa den anden Side ikke tør frakjende den nogen Nytte. Det vil ganske vist nok stille sig saaledes, som det ærede Medlem har udtalt, at en Deel af de Skatteydere, som man skulde troe netop maatte finde det fordelagtigt og beqvemt for sig at betale deres Skatter i en Kjøbstad, som ligger nærmere ved deres Opholdssted end den, hvori Amtsforvalteren boer, ikke ville benytte sig af Foranstaltningen, fordi det ikke vil falde beqvemt for dem at skulle betale paa den Dag, da Amtsforvalteren kommer, og fordi det for adskillige af dem er en Behagelighed at kunne vente nogle Dage eller en Uge eller to længere med at betale, end de vilde kunne, hvis de skulde benytte Amtsforvalterens Tilstedeværelse til Indbetalingen. Det ærede Medlem har ganske sikkert Ret i sin Bemærkning herom. Men jeg troer dog, at det paa den anden Side heller ikke kan drages i Tvivl, at der vil være andre Skatteydere, som, idet de have Pengene parate, ville finde, at de ligesaa godt kunne betale dem paa den nærmere og bekvemmere Maade, som det jo dog unægteligt er at kunne betale dem i den nærmeste Kjøbstad. Derfor troer jeg, at det maa siges, at Bestemmelsen i § 3 er en saadan, der altid vil kunne gjøre det lidt mindre suurt at betale sine Skatter, og jeg holder for, at ligesaa vist som Skatter ere nødvendige, ligesaa vist er det dog Regjeringens Opgave at gjøre deres Er-læggelse saa lidt byrdefuld for Befolkningen,